GER. JO. VOSSII

ELEMENTA RHETORICA,

Oratoriis ejusdem Partitionibus accommodata;

Inque usum Scholarum Hollandiæ, & West-Frisiæ, emendatius edita.

AMSTELODAMI,

Apud JOANNEM JANSSONIUM.

Anno 1655.

1089.9.1
4/1

BENEVOLO LECTORI.

Solent illi, qui aliis ad terrarum situm praeeunt viam, initio in tabella quapiam ob oculos ponere principes orbis partes, celebriores aliquot nationes. Qualis opera, cunque levis & frivola videatur, voluptatem ilominus suam habet; nec fructus eam peni- expertem. Nam sive hic sistere libeat; quis n videt, satius omnino esse, ut rei tam excel- ntis gustus aliquis habeatur, quàm ut ea peni- s nesciatur? sive animus magis ad exactam iversi notitiam adspirat; quid apertius est, àm non posse eò quenquam pervenire, qui non imordia illa antea perceperit? Quod hac de ientia exposui, idem in aliis etiam disciplinis cum habet. Ea res fecit, ut illorum, quos dixi, emplo, &, quod caput est, à Superioribus ssus, lineamenta quaedam duxerim artis Ora- ria: non quidem quasi existimarem, praecepta quentiae pagellis posse paucis comprehendi: sed nobilissimae facultatis natura ac constitutio, embrorumque omnium compages, uno quasi tuitu cerneretur: atque ut tirunculi hic habe- nt elementa aliqua, per quae, velut gradibus ibusdam, ad altiora, & magis recondita faci-

lius perducerentur. Utrumque horum cum p- positum mihi nunc foret; troporum quidem potissimorum schematum doctrinam, quomo- cunque ad pueritiæ captum expressi: reliquæ v- artis tantum summa carpere fastigia visum fu- Nec moveat, si in tanta brevitate, jejuna omnia, planeque arida videantur. Nam suffic- debet; quod ea, quæ nunc strictim ac vellicat- attingo, fusius explicarim in Partitionibus O- toriis; quæ, ex decreto illustrium Hollandiæ West-frisiæ Ordinum, superiorum classium u- inservient. Eo igitur recurrat, qui plenius quid, aut planius requiret Equidem, ut ist- tiam parte allevarem laborem alienum; ad or- libelli hujus apposui, quibus Partitionum lo- singula hic responderent. Conferre etiam c- istis licebit, quæ, ante annos multos, sex In- tutionum libris non incuriose, ut arbitror, de- ipsa arte prodebam: in Elocutione imprim- ubi, quæ de tropis & schematibus hic dicim- tantâ exemplorum copiâ illustrantur, ut si- istis contentus non fuerit, planè verendum ne quicquam ei satis esse possit. Lugd. CIƆ IƆC. XXVI. *Kal. Septembr.*

E I

ELEMENTA
HETORICA,

Imprimis doctrinæ

DE

ROPIS, & SCHEMATIBUS.

RHETORICE, quæ Lati- Partit.
nis *Oratoria* dicitur, nomen Orat.
habet à ῥέω, id eſt, *dico*. Quia Lib. 1.
Grammatice monſtrat viam be- Cap. 1.
ſive purè loquendi: ita Rhetorice §. 1.
et bene dicere, ſive, prudenter,
ioſè, ornatéque loqui.

Definitur Rhetorice facultas vi- Cap. 1.
di in unaquaque re, quod in ea §. 3.
d perſuadendum idoneum. Ita- 4. 5.
finis Oratoris ultimus eſt per-
dere: officium eſt videre quid ad
uadendum conducat: ſive dice-
d perſuadendum accommoda-
Materia eſt unaquæque res; ſed
rimis quæſtio civilis.

Quæſtio ea vel theſis eſt, vel hy- Cap. 5.
eſis. §. 6

Thesis est quæstio finita, sive un
versalis.

Ut, *An liceat insidiatorem inte*
ficere.

Hypothesis est quæstio finita, si
singularis.

Ut, *An jure Milo interfece*
Clodium.

Cap. 1. Officii Oratorii partes sunt qu
§. 8. tuor; argumenta invenire, inve
disponere, disposita exornare, &
ornata pronunciare. Ac pro his
tidem sunt partes Rhetorices;
ventio, dispositio, elocutio, & p
nunciatio.

DE INVENTIONE.

Cap. 2. INVENTIO est excogitatio
§. 1. gumentorum, quæ ad persuad
dum idonea sunt.

Cap. 2. Argumenta sunt triplicia; rat
§. 5. nes, mores, & affectus: quæ Gra
vocantur λόγοι, ἤθη, & πάθη. Ex his
tiones ad docendum; mores ad c
ciliandum; affectus ad permov
dum valent.

Argumenta primi generis, vel ar-
cialia ſunt, vel inartificialia. Ar-
cialia dicuntur, quæ ab Oratore
is beneficio inveniuntur.

Ea variant pro generibus hypo-
ɛſiôn, quas Latini *cauſſas* vocant.

Cauſſarum genera ſunt tria; de- Cap. 3.
onſtrativum, deliberativum, & ju- §. 1.
iciale.

DEMONSTRATIVUM eſt,
o laudamus, aut vituperamus. Ac
ecipuè reſpicit tempus præſens.

Laus, ac vituperatio omnis, vel Cap. 4.
ſonæ eſt, vel facti, vel rei. §. 3.

Perſonæ, ut, ſi laudes Ciceronem;
uperes Antonium.

Facti, ut, ſi laudes voluntarium
Reguli ad hoſtes ſuos reditum:
ſi vituperes in Catone Uticenſi,
òd manus ſibi intulerit, ne in po-
ſtatem Cæſaris veniret.

Rei, ut, ſi laudes eloquentiam, vel
iculturam; aut vituperes vitium
mi ingrati.

Argumenta in hoc genere præci- Cap. 4.
è petuntur ab honeſto, ac turpi.

Cap. 3. §. 2. & imprimis cap. 5.

Genus DELIBERATIVU
eſt, quo ſuademus, vel diſſuademu
Ut, ſi ſuadeas pacem, vel indu
cias; diſſuadeas bellum, vel contra
Eſt deliberatio omnis de futuri
Ac præcipuè in eâ conſideratur, e
quid utile ſit, an inutile.

Cap. 3. §. 2.

Genus JURIDICIALE eſt,qu
accuſamus, vel defendimus. Quo
modo Milo, interemto Clodio, a
amicis Clodii eſt accuſatus; à Cice
rone verò defenſus.

Verſatur hoc genus circa præte
rita.

Cap. 5. §. 1.

Variant autem argumenta in e
pro ſtatuum diverſitate.

Cap. 5. §. 2.

STATUS eſt quæſtio ex prim
cauſſarum conflictione provenien
Ac in genere juridiciali naſcitur e
prima accuſatoris intentione,& de
fenſoris depulſione.

Ita accuſabatur Milo, quòd Clo
dium occidiſſet. Milo interemtu
fatebatur; ſed jure occiſum ajeba
Status igitur fuit, jurène, an injuriâ
Clodium interemerit Milo.

Statu

Status est quadruplex; conjectu- Cap. 6. §. 6. 7.
lis, finitivus, qualitatis, & quanti- 8. 9. 10.
tis.

CONJECTURALIS est, quo Cap. 7.
æritur, ecquid factum sit, nec ne.

Ut, *An Sextus Roscius occiderit patrem suum.*

FINITIVUS est, quo de nomi- Cap. 8.
rei quæritur.

Ut, *Abstuli quidem; sed furtum non commisi.*

Ubi furtum erit definiendum. Cap. 9. & 10.
que ita in aliis.

QUALITATIS est, quo quæ-
ur, quale sit factum.

Ut, *Occidit quidem Clodium Milo; sed jure id fecit.*

Ubi legibus probandum erit, quid
re, quidve injuriâ fiat.

QUANTITATIS status est, quo Cap. 11.
magnitudine rei disceptatio est.

Ut, *Si constet esse crimen; sed negetur grave esse crimen.*

Ubi amplificatio, & imminutio
i imprimis attenditur. Viden-

dum igitur, quid magnum, aut ex-
guum oporteat censere.

In singulis autem caussarum, a
statuum generibus, locum habe
τὸ δυνατὸν, [a] sive quod fieri possit, au
non possit: item comparatio [b], siv
quid sit honestius, utilius, aut ju
stius.

Artificialibus [c] argumentis acce
dunt inartificialia, quæ foris delata
ab Oratore solùm arte tractantur.

Ut inprimis sunt testimonia.

Sequuntur ΠΑΘΗ, sive AFFE
CTUS; [d] quos Deus animis nostri
indidit, ut sint tanquam stimuli a
honestas actiones.

Sunt hi, ex Stoicorum sententi
quatuor: ratione boni præsentis, læ
titia; ratione boni futuri, spes; ratio
ne mali præsentis, dolor, ratione ma
li futuri, metus.

Ad hos autem referuntur, ira, le
nitas, pudor, impudentia, amor, o
dium, indignatio, invidia, misericor
dia, & æmulatio.

Lib. 2. In quorum singulis attendere im
prim

a Cap. 2. §. 10. Cap. 7. §. 15.
b Cap. 2. §. 11. Cap. 4. §. 40. Cap. 5. §. 17. Cap. 8. §. 6.
c Cap. 12.
d Lib. 2. Cap. 1.

imis oportet, & quomodo affe- Cap. 2.
is is moveatur, & quomodo ſede- & ſeqq.
r. 12.

Superſunt MORES: qui hic ſpe- Lib. 2.
ntur, quatenus ex oratione dicen- cap. 15.
elucent.

Quò morata ſit oratio, ante o-nia id agendum eſt Oratori, ut in reluceant prudentia, probitas, & enevolentia. Nam facilè iis credi-us, qui & rem intelligunt, & bene bis cupiunt.

Præterea illi videndum eſt, & a-d quos dicat, & de quibus dicat. ariant enim mores hominum tum o naturâ gentis, ac Reipublicæ, m etiam in ſingulis, pro ratione fectuum, habituum, ætatis, ac for-næ. Hactenus de Inventione.

DE DISPOSITIONE.

SEquitur DISPOSITIO, quæ Lib. 3.
eſt partium orationis idonea ad cap. 1.
erſuadendum collocatio.

Partes orationis ſunt, exordium, narra-

narratio, propositio, confirmat[io,] confutatio, peroratio[e]. Quar[um] prima, & ultima, imprimis ad a[ni]mos movendos; cæteræ magis [ad] docendum valent.

e Vnde vulgaris versiculus: *Exorsus narro, seco, firmo, refuto, peroro.*

Cap. 2. & 3.

EXORDII præcipuum munus [est] præparare auditorem ad reliqua[m] dictionem. Quod fit reddendo eu[m] benevolum, attentum, & docile[m].

Quando apertè hoc agimus, *ἀ[ρ]χὴ*, sive *principium*, dicitur: sin ide[m] occultè fiat, vocatur *insinuatio*, Gr[æ]cè ἔφοδος.

Cap. 4.

Laudantur exordia ex caussa [i]psa velut nata: item modesta ac v[e]recunda.

Cavenda autem sunt ea, quæ n[i]mis longè petita: item commun[ia] nobis, & adversario, vel facilè co[m]mutabilia vel nimis magnifica.

Cap. 5.

NARRATIO rem gestam, [ut] gesta est, à principio usque ad fine[m] exponit:

Ea interdum tota continuatu[r,] interdum partes ejus singulatim ex[plicantur], & amplificantur.

Na

Narratio esto perſpicua, ut intel-
gatur; veriſimilis, ut credatur; ſua-
s, ut libenter audiatur. Esto &
evis, quia tædio erit, ſi ulteriùs
oducatur, quàm opus eſt.

PROPOSITIO ſummam totius Cap. 6.
ationis proponit. Quæ ſi oratio-
m in partes dividat, *Partitio* ap-
llatur.

Partitio cùm perſpicua, tùm et-
n brevis eſſe debet: hoc eſt, non
ajor, quàm trium, vel ad ſummum
atuor partium.

CONTENTIO, quam Ariſto-
es πίστιν appellat, continet confir- Cap. 7.
ationem, & confutationem.

Confirmatio argumentando cauſ-
m noſtram adſtruit.

Confutatio diluit argumenta ad- Cap. 8.
rſarii.

Επίλογος, Latinis PERORA- Cap. 9.
IO eſt totius orationis clauſula.

Duplex autem ejus munus eſt.
ius eſt ἀνακεφαλαίωσις, ſive enume-
tio potiſſimorum argumento-
m. Alterum eſt παθοποιία, ſive
com-

commotio affectuum. Nunc ad locutionem veniamus.

DE ELOCUTIONE.

Lib. 4. cap. 1.

ELocutio alia philoſophic eſt, alia oratoria, alia hiſtoric alia poëtica.

Elocutio oratoria eſt, rerum i ventarum, & diſpoſitarum, per ve ba ſententiaſque expoſitio ad pe ſuadendum idonea.

Elocutionis præcepta, vel gen ralia ſunt; vel ad hanc illamve m teriam, ac characterem, reſtricta.

Elocutio communis dividitur elegantiam, dignitatem, & comp ſitionem.

Cap. 1. & 2.

Elegantia efficit, ut unumquod tum purè, tum perſpicuè, dicatur.

Ad purum ſermonem opus eſt d lectu verborum. Vitanda igitur ve ba barbara. Nec indulgendum an quatis, aut inuſitatis. Sordida etia & obſcœna, honeſtis verbis circu loqui oportet.

P

Perſpicuitati inter alia repugnat
mo ambiguus, nimia brevitas, &
do verborum perturbatus.

Dignitas ſuppeditat orationi pi- Cap. 3.
uras, ſive verborum ſententiarum-
ie lumina; quæ Rhetores vocant
opos & ſchemata.

TROPUS eſt vocis à propria ſi-
iificatione in aliam cum virtute
imutatio.

Fit autem inverſio ſignificationis
iadrifariam: ac pro eo quatuor
iam ſunt tropi primarii; meta-
iora, metonymia, ſynecdoche, &
onia.

METAPHORA, ſive tranſlatio, Cap. 4.
t tropus, quo verbum à propria
gnificatione in alienam transfertur
ſimilitudinem.

Itaque tria hic ſpectantur; ſigni-
catio propria, aliena, & ſimilitudo.

Ita *ſcrupulus* proprie dicitur la-
llus in calceos viatorum incidens.
nproprie ita vocatur ſollicitudo,
c dubitatio. Similitudo in eo con-
ſtit, quòd ut lapillus ille pedibus,
ita

ita ſollicitudo animo moleſtiam rit.

Nullus autem tropus plus lumi adfert orationi: imprimis ſi ad ſe ſus ipſos admoveatur, maxime oc lorum, qui ſenſus eſt acerrimus. *ſplendor verborum, ſtudia florent, vid* pro *intelligere*, & ſimilia.

Cap. 5. METONYMIA eſt tropus, q cauſſa externa ponitur pro effect vel ſubjectum pro adjuncto: vel a tecedens pro conſequente; aut co trà. Itaque ſex in univerſum ſu metonymiæ ſpecies, ſeu modi.

Primus ponit pro effectu cauſſa externam: eamque vel efficiente ut *Mars* pro prœlio, *Livius* pro ſcri tis Livii; *lingua* pro ſermone, *man* pro ſcriptura: vel finalem, ut *ſtatue exemplum*, hoc eſt, infligere pœna quæ cæteris ſit documento. Sic Æn.

Aut ſupplex aris imponat honoren hoc eſt, victimam.

Alter modus eſt effecti pro cau externa: eaque vel efficiente, u

pall

lida mors, quia pallentes facit: *ira a*, quia homines efficit cæcos: vel ali, ut, *Serta mihi Phyllis legeret,* o floribus.* Ecl. x.

* *Ubi & synecdoche est totius essentialis pro parte materiali.*

Tertius est subjecti pro adjuncto. uò refer, cum ponitur continens o contento: ut, *Roma*, pro Roma-; *patera*, pro vino. Item cum posor sumitur pro re possessa. Ter. aut.

Act. 3. sc. 1.

Quid te futurum censes, quem aßiduè dent? id est, cujus opes consument. rgilius. 11. Æn. *Iam proximus ardet alegon.* id est, domus Ucalegontis. m dux pro militibus: ut *Cæsar*, pro rcitu: aut *patronus*, pro cliente: ut, *go me restitutum*. h.e. clientem me-. Item signatum pro signo: ut, *Iuer*, pro Jovis statua: *Orpheus*, pro pheo picto, aut cælato.

Quartus modus est adjuncti pro bjecto. Velut cùm contento utirpro continente, ut, *vina coronant* o pateris: aut signo pro signato; ut, *es, & secures*, pro imperio conari; *toga*, pro pace.

Huc refer, cùm tempus poni pro re, quæ est in tempore. Ut, *E jus seculi insolentia.* Philip. IX. *O te pora! ô mores!* In Catil.

Vulgò & eodem referunt, cu virtutes, & vitia, usurpantur,[a] p personis ipsis. Ut, *ars*, pro artifi *luxuries*, pro luxurioso.

a Sed hæc potius est Synecdoche partis essentialis: nempe formæ pro formato.

Quintus modus est, cùm ante dens pro consequente ponitur. U *vixerunt*, pro *mortui sunt: discumb* pro *cœnare.*

Sextus modus est consequen pro antecedente. Ut, *funus*, p morte.

Duo postremi modi à quibusd μεταληψις vocantur.

Cap. 6.

SYNECDOCHE est, cùm tot sumitur pro parte, aut pars pro to Ea fit VI. modis.

Primus est modus, cùm gen quod est totum universale, ponit pro specie. Ut, *Prædamque ex ung bus ales Projecit fluvio.* Virgil. pro quila. Sic, *Tollit se arrectum quadr pes*, pro equo. Idem.

12 Æn.

10 Æn.

Al

Alter modus, cùm species contra
urpatur pro genere. Ut, *auster*, vel
uilo, pro vento quolibet: *Falernum*,
o quovis vino præstanti: *telum*, pro
ibusvis armis: *mel Hymettium*, pro
ovis melle: *spica Cilissa*, pro quovis
co.

Tertius, cùm toto essentiali, quod
nstat materiâ, & formâ, utimur
solâ materiâ, aut formâ. Ut apud
angelistam: *Sustulerunt Dominum* Matth.
um; nec scio, ubi posuerint eum, id est, 24.
mini mei Jesu corpus.

Quartus, cùm contrà pars for-
lis, aut materialis, ponitur pro
o essentiali. Ita formæ Synecdo-
est, *candida anima*, pro homine
dido. Materiæ autem, *aurum*,
ntum, *æs*, pro pecunia: *ferrum*,
gladio: *avena*, aut *arundo*, pro
la ex avena, vel arundine confe-
Sic, *gemmâ bibere, dormire ostro.*
go Metonymiam materiæ ap-
ant.

Quintus modus, cùm totum in-
ale sumitur pro parte. Virg. *Pa-* 2, Æn.

bula gustassent Trojæ, Xanthumque *bissent*. Sic *orbis*, pro imperio R mano.

Sextus modus, cùm contrà pars tegralis usurpatur pro toto. Ut, *pidum*, vel *ridiculum caput*, pro h mine lepido, aut ridiculo. Sic *pu* pro navi, *mucro* pro gladio, *tect* pro domo.

Ad quintum sextumque mod refer, cùm numerus singularis po tur pro plurali, aut pluralis pro sin lari, aut denique certus pro incer

Ut, *Romanus prælio victor*. Liv.

Pulchra verecundo suffundens ora *bore*. Ovid. 1. Met. hoc est, os vultum.

Sexcenta licet ejusmodi proferre. C 11. de Div.

Cap. 7. IRONIA est tropus, quo inte gitur contrarium ejus, quod dicit unde *illusio* aliquibus vocatur. *Id*

*Andr. 1. 2. *pulus curat scilicet*. Terent.* *Ehod* *bone vir*. Idem.*

* Ibid. 3. 5. Sic *Penelope*, de impudicâ; *C* de stolido,

At

Atque hi tropi ſunt primarii.
Troporum autem ſpecies ſunt, Cap. 8.
τάληψις, Ἀντονομασία, λιτότης.
METALEPSIS, Latinè *tranſ-*
nptio, vocatur, cùm antecedens
nitur pro conſequente, aut con-
:eſtque ſpecies μετωνυμίας, ut ſupe-
s dictum eſt. At aliud eſt μεταλη-
, cùm affectio tropi eſt; ut poſtea
etur.
ANTONOMASIA eſt ſynecdo-
es ſpecies, quâ proprium ſumitur
o communi; vel contrà.
Prioris modi eſt, *Irus* pro paupe-
Therſites pro deformi, *Cato* pro ſa-
nte, *Mæcenas* pro doctorum pa-
no.
Alterius modi eſt, *parens* pro pa-
, *philoſophus* pro Ariſtotele, *urbs*
o Româ, *poëta* pro Homero, vel
rgilio, *apoſtolus* pro Paulo.
Huc refer periphraſin non reci-
ocam: ut, *Trojani belli ſcriptor*, pro
mero.
LITOTES, quam *extenuatio-*
n Latinè dixeris, fit, cùm minus

 dici-

dicitur, & plus intelligitur: unde [...] necdochæ ſubjici poſſe, liquet.

Munera nec ſperno. VII. Æn. id e[...] lubens accipio.

Non laudo. id eſt, reprehend[...]

Act. 2. ſc. 6. Ter. And.

Affectiones troporum præcip[...] ſunt quatuor; Metalepſis, Alleg[...]ria, Catachreſis, Hyperbole.

METALEPSIS eſt tropus m[...]tiplex in voce unâ; ſive, cùm grad[...]tim ex unâ ſignificatione procedit in alienam. Ut,

*Eccl. 1. *Poſt aliquod, mea regna videns, m[...]rabor ariſtas*. Virg.* *ariſtas* pro ſpi[...] *ſpica* pro meſſe; *meſſis* pro anno: [...]que & *ariſtæ* pro anno.

Cap. 9. §. 4. ALLEGORIA eſt tropi in v[...]cibus pluribus continuatio. Ut,

*Ecl. 3. *Claudite jam rivos, pueri; ſat prata [...]berunt*. Virg.* id eſt, deſinite cane[...] quia ſatis audivimus.

*De Arte Poët. *Parturiunt montes, naſcetur ridicu[...]mus*. Horat.* de magna exſpectat[...]ne, ſed in ludibrium abeunte.

Cap. 9. §. 13. CATACHRESIS, ſive *Ab*[...]

...est, est tropi durities quædam. Ut ...m vox aliqua licentiùs à propriâ ...nificatione ad aliam deflectitur: ...lut, *gurges*, & *vadum*, pro mari.
Instar montis equum divinâ Palladis ...e
Ædificant, Virg. Æn. 11.
Breve lilium, apud Horat. pro non ...uturno. Lib. 1. Od. 6.

HYPERBOLE; quasi dicas, *Su-...jectio*, est oratio augendo, vel mi-...endo, superans fidem. Cap. 9. §. 16.

Augendo: ut, *nive candidior, mel-...dulcior, ocior euro*. Cic. Philip. 11. ...*mens frustis esculentis, vinum redo-...tibus, gremium suum*, & *totum tri-...al, implevit*.

Minuendo; ut, *testudine tardior*; ...*nus nihilo*.

Ad tropos quoque vulgò, sed fal-... referuntur sex species irrisionis; ...rcasmus, Diasyrmus, Charienti-...us; Asteismus, Mycterismus, & ...imesis. Cap. 10.

SARCASMUS est hostilis irrisio ...per jam mortuo, aut certò mo-

 ritu-

rituro. Ut, *Ave rex Iudeorum.* Mat
XXVII. *I, verbis virtutem illude sup*
bis, IX. Æn.

DIASIRMUS est inimica i
sio, sed extra cædem. Ut, *Asinus*
lyram.

Inter strepit anser olores Eclog. I

CHARIENTISMUS à lepo
& gratiâ nomen accepit; estq; jo
cum amœnitate mordax, Ut, Da
Andr. I. 2. pistrinum deprecans, *Bona ve*
quæso. Sic, *Dî meliora.**
*Cic. & Virg.

ASTEISMUS est jocus urban
Ut, *Qui Bavium non odit; amet tua c*
*Ecl. 8. *mina, Mævi.* Virg.* Nam Bavius m
lus poëta, & illo deterior Mæv
erat.

MYCTERISMUS fit, cùm
so suspenso quempiam subsan
mus. μυκτὴρ enim est *nasus.*

MIMESIS, Latinè *Imitatio*,
fert aliena verba oratione direc
idque fere ad risum. Ut,

At ego nesciebam, quorsum tu ir
Parvula
Hinc est abrepta, eduxit mater pro s

Soror est dicta: cupio abducere, ut reddam suis. Ter. Eun.*

* Act. 1. sc. 2.

Huc etiam referri solent, quæ ad grammaticen potiùs, quàm Rhetoricen, videntur pertinere: idque vel ad Ἐτυμολογίαν ut Ὀνοματοποιΐα, & Ἀντίφρασις: vel ad Syntaxin, ut ὑπαλλαγή.

ὈΝΟΜΑΤΟΠΟΙΐΑ nihil aliud est, quàm nominis fictio à sono: ut *ululare, grunnire, boare, hinnire.*

ANTIPHRASIS est vox à contrario dicta. Ita vulgò ajunt*, *bellum* vocari, quòd minimè sit bellum; *parcas*, quòd minimè parcant; *lucum*, quòd minimè luceat.

* Quid de tota hac re statuere oporteat, abundè exponimus in Oratoriis Instit. lib. 4. cap. 13. sect. 11.

ὙΠΑΛΛΑΓΗ est, cùm rerum ordo invertitur. Ut, apud Ciceronem pro Marcello: *Gladium vaginâ vacuum in urbe non vidimus.* pro, vaginam gladio vacuam.

Brutium ponto feriente Corum.

Id est, Coro Brutium pontum ferente. Seneca in Thyeste.

DE SCHEMATIBUS.

Lib. 4. cap. 11. Altera dignitatis Oratoriæ pars Schematibus sive Figuris versatu

Est verò Schema, forma orationis, quâ hæc alio quopiam mod quam inversione significationis, vulgari consuetudine immutatur meliorem.

Schemata sunt duplicia: verborum, & sententiarum: Græcis λξεως, καὶ διανοίας.

Verborum Schemata sunt tripcia: quædam consistunt in subticetiâ, sive defectu; quædam in excesu; quædam in reliquo corpore ortionis.

Subticentiâ figurant Ellipsis, Asyndeton.

ASYNDETON copulæ est defctus. Virg. IV. Æn.

Ferte citi flammas, date tela, impelli
remos.

ELLIPSIS verò est alîus parti aut particulæ, defectus. Ut, I Æ *Sed vos qui tandem?* ubi omittitu *estis.*

Exce

Excessu figurant orationem Pleonasmus, & Polysyndeton.

POLYSYNDETON est abundantia copulæ. Cic. in epist.

Me præ cæteris & colit, & observat, & diligit.

PLEONASMUS est alius partis, aut particulæ abundantia. Ut, IV. Æn. *Vocemque bis auribus hausi.*

Schemata, quæ in reliquo fiunt corpore orationis, vel eandem possipiant vocem, vel similes.

SCHEMATA, *quibus eadem vox repetitur.*

ANTANA'KΛAΣIΣ dicitur, cum usurpatur vox eadem appellatione, non significatione. Ut, *Cur eam rem tam studiose curas, quæ multas tibi dabit curas?* Cornific. * Cap. 12.

Amari jucundum est, si curetur, ne quid insit amari. Idem. * Lib. 4. Rhetor. Ibid.

Huc pertinet ΠΛΟΚΗ`, cùm vox uno loco personam, aut rem; altero mores, aliamve qualitatem, significat. Ut,

Ad

Ad illum diem Memmius er[...]
*Memmius.** id est, sui simili[...]
Simia est simia, etiamsi aurea g[...]
*stet insignia**.

ΣΥΝΩΝΥΜΙ'Α, cùm verba ide[...] significantia conjunguntur.

Abiit, excessit, evasit, erupit. Ci[...] Cat. II.

Promitto, recipioque, spondeoqu[...] Philipp. IV.

ΕΞΕΡΓΑΣΙ'Α est congregati[...] sententiarum idem significantium[...]

Ut. Cicer. pro Ligario: *Quid eni[...] tuus ille, Tubero, in acie Pharsalicâ gl[...]dius agebat? cujus latus ille mucro pet[...]bat? quis sensus erat armorum tuorum[...] quæ tua mens, oculi, ardor animi? qu[...] cupiebas? quid optabas?*

ΑΝΑΦΟΡΑ' est repetitio ejusde[...] vocis in principio. Ut, Geor. IV.

Te dulcis conjux, te solo in litto[...]
secum,
Te veniente die, te decedente ca[...]
nebat.

'ΕΠΙΦΟΡΑ', sive ἐπιστροφὴ, est rep[...]titio ejusdem vocis in clausulis.

*Apud Aquilam Romanũ lib. de fig. sentent.

*Lucianus orat. contra ineruditum.

U[...]

t, Pœnos populus Rom. justitiâ vicit; mis vicit, liberalitate vicit. Cornif.* Quod si Anaphora, & Epiphora, oncurrant, ΣΥΜΠΛΟΚΗ` vocatur. *uis legem tulit? Rullus. Quis majorem rtem populi suffragiis privavit? Rul-s. Quis comitiis præfuit? Idem Rullus.* ic. Agr. II.

*Lib. 4. Rhet.

ΕΠΑΝΑΛΉΨΙΣ est repetitio usdem vocis in initio præcedentis, fine sequentis sententiæ. Ut, vid. Fast. VI.

ui bibit inde furit: procul hinc discedi-
te, queis est
Cura bonæ mentis, qui bibit inde, furit.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ est repetitio fine pręcedentis, & initio sequen-s sententiæ. Ut,

cce Dionei processit Cæsaris astrum.
strum, quo segetes gauderent. Virg. cl. IX.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ est, cùm, quæ riori erant posita loco, posteriori; quæ posteriori, ea priori loco re-etimus. Ovid. Heroidum epist.

emophoon ventis, & verba, & vela
dedisti:

Vela

Vela queror reditu, verba carere fi

ΕΠΙ´ΖΕΥΞΙΣ est, cùm vox a
qua repetitur cum vehementiâ.
Virg. Ecl. v.

Ipsa sonant arbusta, Deus, Deus il
Menalca.

Cic. Verr. VII. *Crux, crux, inqua*
infelici, & misero.

ΚΛΙ´ΜΑΞ, seu *Gradatio*, eodem ve
bo connectit superiora inferioribu

Ut, *Africano industria virtutem*
virtus gloriam, gloria æmulos compar
vit. Cornific.* (* Lib. 4. Rhet.)

ΠΟΛΥ´ΠΤΩΤΟΝ, cum ide
verbum variato repetitur casu, id es
terminatione.

Ut Cic. pro Archia: *Sed pleni sun*
omnes libri, plenæ sapientum voces, plen
exemplorum vetustas.

Littora littoribus contraria, fluctibu
undas Imprecor, arma armis. IV. Æn

SCHEMATA,

quæ repetunt voces similes.

Cap. 13. ΠΑΡΗΓΜΕ´ΝΟΝ conjungit vo
ces

, quarum una ab altera derivatur.
vid. III. Trist.
quoq; Pieridū studio, studiose, teneris;
Ingenioque faves, ingeniose, meo.
ΠΑΡΟΝΟΜΑΣΙ'Α sive *Agnonatio* est, cùm parvâ verbi immu-ione in aliam planè sententiam flectitur oratio.
Seneca epist. XXVII: *Nunquam nis dicitur, quod nunquam satis disci-*. Cato, ut ait Tullius de Oratore, *cuidam dixisset; Eamus deambula-n; ait ille, Quid opus est de? Imò verò, uit, quid opus est te?*
ΟΜΟΙΟ'ΠΤΩΤΟΝ, sive *Similicadens*, est, cum plura iisdem casis efferuntur, Ut, *Est idem Verres, fuit semper; ut ad audendum projes, sic paratus ad audiendum.* Cic. In Verr.
ΟΜΟΙΟΤΕ'ΛΕΥΤΟΝ sive *Si-liter desinens*, est cùm cola, aut mmata, eodem sono terminantur.
Cic. in Manilianâ: *Vt ejus semper luntatibus non modò cives assenserint, i obtemperarint, hostes obedierint; etiam venti tempestatesq; obsecunda-t.*

ΠΑ-

ΠΑΡΗ'ΧΗΣΙΣ eſt, cùm una, plur
ve ſyllabæ vocis antecedentis in a
ejuſdem membri repetuntur. Ut,

Palla pallorem incutit. Plaut.*

O fortunatam natam me conſule R
mam! Cic.*

* Menæch. act. 4. ſc. 2.
*Apud Salluſt. orat. adverſus Cicer.

DE SCHEMATIBUS ΔΙΑΝΟΙ'ΑΣ.

Cap. 14.

Schemata διανοίας, alia ad inve
tionis, alia ad diſpoſitionis ornatu
adhibentur.

Primùm videamus de iis, q
ſunt inventionis.

ΠΡΟ'ΛΗΨΙΣ, ſive *Occupatio*,
cùm id, quod ab adverſario obji
tur, aut objici poſſe putamus, anti
pamus, atque diluimus.

Partes ejus ſunt duæ, ὑποφορὰ, q
objectionem proponit; & ἀνθυποφ
ρὰ, quæ objectioni reſpondet.

E. g. Objectio eſt in illa Dido
apud Maronem Æn. IV.

Verùm anceps pugnæ fuerat fortu

At ἀνθυποφορὰ eſt, *Fuiſſet, Qu*
metui moritura?

Pr

Prolepsi similis est 'ΥΠΟΒΟΛΗ',
e *Subjectio*; quâ multa, quæ pro
versario dici possunt, breviter, &
nutatim, proponuntur; atque ad
gula breviter item respondetur.

Cic. pro Plancio: *Malè judicavit
pulus: at judicavit non debuit: at po-
t. non fero: at multi clarissimi & sa-
ntissimi cives tulerant.*

ΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ, sive *Communica-
*, est, quâ adversarium consulimus,
t cum judicibus, quid faciendum
, quidve factum oportuerit, deli-
ramus.

Cic. pro Cæcinâ: *Quæro, si te hodie
num tuam redeuntem coacti homines,
armati, non modo limine, tectoque æ-
um tuarum, sed primo aditu, vestibulo-
e, prohibuerint, quid acturus sis?*

ΠΑΡΟΜΟΛΟΓΙΑ, sive *Confessio*,
, cùm callidè omnia adversario
rmittimus.

Cic. pro Ligar. *Habes igitur Tube-
(quod est accusatori maximè optan-
m) confitentem reum: sed tamen ita
nfitentem*, &c.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ', sive *Concessio*, e
cum aliquid largimur adversario,
reliquum feramus. Virg. VII. Æ

Non dabitur regnis (esto) prohib
Latinis:

At trahere, atque moras tantis l
addere rebus.

SCHEMATA,

quibus ad explicandum, aut exagger
dum, utimur.

ΓΝΩ'ΜΗ, sive *Sententia*, est g
Cap. 15. nerale pronunciatum earum reru
quas in agendo sequimur aut fu
mus.

ΝΟ'ΗΜΑ, sive *Cogitatum*, est al
sio ad sententiam; sive sententia p
sonæ accommodata.

E. g. Gnome est, *Nihil est tam*
pulare, quàm bonitas. At Νόημα e
cùm Cicero Cæsari hoc accomm
dat. Orat. pro Ligar. *Nihil habet*
fortuna majus, quam ut possis; nec natu
tua melius, quàm ut servare velis qu
plurimos.

ΜΕΡΙΣΜΟ'Σ, sive *Distributio* e
cù

[e]um totum in ſpecies, aut partes di-[v]icimus.

[U]t Lycurgus apud Rutilium Lupũ: * *[c]ujus omnes corporis partes ad nequiti-[a]m ſunt appoſitiſſimæ; oculi ad petulan-[ti]am laſciviam, manus ad rapinam, ven-[te]r ad aviditatem,* &c. *Lib. 1.

[Α]ΙΤΙΟΛΟΓΙ'Α eſt, cùm in nar-[ra]ndo facti ratio adjicitur. Cap. 16.

Eleganter autẽ fit cũ gradatione. Ut in illo Ovidii.* *3. Faſt.

Viderat hanc, viſamque cupit, poti-[tu]rque cupitâ.

Quod ſi cauſſa ſit magis ſpecioſa, [q]uam vera, COLOR dicitur.

ΔΙΑΤΥ'ΠΩΣΙΣ eſt, cùm res ita [cl]arè copioſéque exponitur, ut co-[ra]m ſpectari videatur.

Quomodo Cicero in Milonianâ [d]eſcribit apparatum Milonis, & Clo-[di]i: illius in rheda conſidentis, ac pe-[n]ulati: hujus in equo, & cum delectis, [i]llâ egredientis, ac pugnantis è loco [ſu]periore, & quæ ſequuntur.

Quod ſi ſimplicior dilutiorque [f]uerit deſcriptio, 'ΥΠΟΤΥ'ΠΩΣΙΣ [v]ocatur.

Ut hæc Maronis v. Æn.

Constitit in digitos extemplo arre[...] uterque;

Brachiaque ad superas interritus [...] tulit auras.

Sed vulgò διατύπωσις, & ὑποτύπω[...] pro eodem schemate habentur.

Cap. 17. ΕἸΚΩ'Ν, sive *Imago*, est assimila[...] protasi & apodosi carens, facta [...] vocem *similis*, *velut*, *tanquam*, *inst*[...] *quasi*, aut aliam hujus generis.

* 1 Æn. Virgil.* *Os humerosque Deo simi*[...]

Cicero in Vatinium: *Repentè en*[...] *te, tanquam serpens è latibulis, oculis* [...]*minentibus, inflato collo, tumidis cer*[...]*cibus, intulisti.*

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΓΜΑ, sive *Exemplum*, [...] cùm factum, sive actus aliquis, co[...] memoratur, ut eo ostendatur, a[...] quem vel simile facturum, vel face[...] debere.

Ut, *Periculum est, ne, quemadmodu*[...] *Marii & Syllæ dissidium*, [...] *Pompeii & Cæsaris, laceret Re*[...]*publicam.*

ΠΑΡ[...]

ΠΑΡΑΒΟΛῊ, ſive *Comparatio*, eſt, m ad illuſtrandum id, de quo ſer- o eſt, petitur ſimilitudo ab iis, quæ ere, fiunt, aut naturâ, caſuve re- s inſunt.

Quales mugitus, fugit cùm ſaucius aram.
Taurus, & *incertam excuſsit cervice ſecurim.* Virgil.* *Æn. 11.

ΣΥΜΒΟΛῊ, ſive *Collatio*, eſt, ando ſubſtantiam cum ſubſtantia, t accidens cum accidente, confe- mus, ut ex oppoſitione hâc pateat, antopere conveniant, aut diffe- nt.

Ut, ſi conferas Alexandrum, & æſarem; oleam, & vitem.

ΠΑΡΑΔΙΑΣΤΟΛῊ, Latinè *Se- nctio*, eſt, cùm diſtinguuntur ea, æ vim habere eandem videntur. Cap. 18.

Ut, *Non ſapiens, ſed aſtutus. Premi- r virtus, non opprimitur.*

ΑΝΤΙΜΕΤΑΒΟΛῊ, ſive *Com- utatio*, vocatur, quando eſt contra- etas ſenſus cum verborum immu- tione.

Ut, *Eripis, ut perdas; perdis, ut eripi*

Esse oportet, ut vivas; non vivere,
edas.

'ANTI'ΘETON est ex contrari
Æn. 7. constans oratio. ut Virg.

Flectere si nequeo superos, Acheron
movebo.

'OΞΥ'ΜΩΡΟΝ est, cum idem n
gatur de seipso. Ter. in Eun.

Tu pol, si sapis, quod scis, nescis.

Cum tacent, clamant. Cic. 1. Cati

Cap. 19. ΠΑΡΕ'ΚΒΑΣΙΣ, sive *Digressio*, e
alicujus rei, quæ tamen ad utilita
tem caussæ pertineat, extra ordine
excurrens tractatio.

Qualis illa de laudibus Cn. Pon
peii in orat. pro Balbo.

'ΕΠΑ'ΝΟΔΟΣ est ad propositu
reditus.

Cic. lib. II. de Or. *Sed ut eò reve*
tatur, unde hæc declinavit oratio.

'ΕΠΙΦΩ'ΝΗΜΑ, sive *Acclamati*
est, cum rei narratæ, aut probata
velut coronis adjicitur pronunci
tum ex superioribus expressum
Ut,

Ade

Adeò à teneris assuescere multum est.
rg. II. *G*eorg.

Α'ΥΞΗΣΙΣ est, cum utimur ver- Cap. 20.
excedente rei magnitudinem.

Ut apud Ter. *Sacrilega*, & *vene-*
, pro improba: *scelus* pro errato.

ΤΑΠΕΙ'ΝΩΣΙΣ est, sive ΜΕΙ'Ω-
Σ, cùm verbo humiliore, quàm
o re, utimur.

Ut, cum *attigisse* eum dicimus,
i vulneravit. Sic *erratum*, pro sce-
re: *severus*, pro crudeli.

ΠΑΡΑ'ΛΕΙΨΙΣ est, cum præterire
s velle dicimus, quod interim in
anscursu dicimus.

Cic. pro Cluent. *Mitto illam pri-*
am libidinis injuriam, mitto nefarias
neri nuptias, mitto cupiditate matris
pulsam matrimonio filiam.

INCREMENTUM est, cum ve-
t gradibus quibusdam pervenitur
d summum.

Facinus est vincire civem Romanum,
elus verberare, propè parricidium ne-
re: quid dicam in crucem tollere? Ci-
ero pro Rabir.

ΠΕΡΙ'ΦΡΑΣΙΣ est, quâ rem un[a] multis ambimus verbis.

Ut, *Romanæ eloquentiæ parens;* p[ro] Cicerone. Item, *Ire ad requisita n[a]turæ.* Sallust.*

* In Jugurth. Cap. 21.

'ΕΚΦΩ'ΝΗΣΙΣ, sive *Exclama[tio]* est oratio, in quâ interjectio expr[es]sa, aut intellecta, indicat animi aff[e]ctum. Unde & pronunciatio inte[n]ditur ad significandam rei magnit[u]dinem.

Ut pro Marcello: *O clementia[m] admirabilem, atque omni laude, prædic[a]tione, literis monumentisq; decorandam.*

Cic. in Pisonem: *O scelus! ô pesti[s!] ô labes!*

'ΑΠΟΡΙ'Α sive *Dubitatio*, est, cu[m] dicimus, nescire nos, quid dicer[e] vel agere, debeamus.

Cic. pro Ligario: *Itaque, quo m[e] vertam, nescio.*

Virg.* *Eloquar an sileam?*

* 3. Æn.

'ΕΠΑΝΟ'ΡΘΩΣΙΣ, sive *Correcti[o]* est, quæ tollit id, quod dictum est, & pro eo, quod magis idoneum vide[a]tur, reponit.

Cic

Cic. * *Quas ille leges, si modò leges nominandæ, ac non faces urbis, & pestes reipub.* * Pro Mil.

'ΑΠΟΣΙΩ'ΠΗΣΙΣ, sive *Reticentia* est, cum ita abrumpitur oratio, ut vix appareat, quid dicturus quis fuerit. Virg. 1. Æn.

Quos ego, sed motos præstat componere fluctus.

SERMOCINATIO propriè est, cum sermo affingitur personæ, quæ præsentis sit instituti.

Cujusmodi sunt orationes multæ apud historicos & poëtas.

ΠΡΟΣΟΠΟΠΟΙΐΑ, sive *Personæ effictio*, est, cum rebus mutis sermonem tribuimus; aut vitâ defunctos, tanquam vivos, aut absentes etiam, tanquam præsentes, loquentes inducimus.

Ut cum apud Cic. pro Cælio, Appius Cæcus excitatur, ad Clodiam, ob libidinem, objurgandam.

ἘΡΩ'ΤΗΜΑ seu *Interrogatio*, est, quando, ubi rectâ oratione uti liceret, sermonem inflectimus. Virg. Ecl.

Nonne ego te vidi Damonis, pessim
caprum Excipere insidiis?

'ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ' est, cum serm
nem aliò avertimus, quàm institu
oratio requirit.

Cic. pro Milon.

Vos enim, Albani tumuli, atque lu
vos, inquam, imploro atque obtestor.

1 Æn. *Musa, mihi caussas m*
mora.

Atque hæc de Schematibus, q
bus Inventio exornatur.

Sequuntur SCHEMATA,
quæ ornant Dispositionem.

Cap. 22.

ΜΕΤΆΒΑΣΙΣ, sive *Transitio*, e
cum inseritur aliquid oratio
ut ab eo, quod diximus, transgredi
mur ad illud, quod superest.

Cic. * *Quoniam de genere belli di*
nunc de magnitudine pauca dicam.

* Pro lege. Manil.

Virgil. *

* 2. Georg.

Hactenus arvorum cultus, & syde
cæli;
Nunc te, Bacche, canam.

'ΑΠ

ΑΠΟΔΙΏΞΙΣ, ſive *Rejectio*, eſt, n aliquid in alium locum, vel pus, rejicitur.

Cicero pro lege Maniliâ: *Sed de ullo dicam alio loco.* &c.

REVOCATIO eſt, cum, quia giores aliquâ in re fuerimus, oranem ad principium revocamus. Ut, *Hac de re quid attinet dicere? erit aliàs opportunior dicendi locus.*

Tropis & Schematibus vidimus.

E COMPOSITIONE.

COMPOSITIO eſt idonea verborum, ſententiarumque, ſtrura. Lib. 5. cap. 1.

Complectitur ea juncturam, ordin, periodum, & numerum.

JUNCTURA præſtat, ut oratio lenis, & mollis; aut ſonora, ac ndis.

Atque hic præcipitur, ut caveatur bra vocalium concurſio; ejuſdem ræ, vel ſyllabæ, in initio aut fine quentatio; continuatio plurium abarum brevium, vel longarum.

ORDO

ORDO exigit, ne inconcinna [...] verborum trajectio: item, ut cres[...] oratio, nec graviori id, quod lev[...] est, subjiciamus: item, ne turbe[...] naturalis ordo; eoque potiùs di[...]mus, *viros, ac fœminas*; *diem, ac noct[...]* *ortum, & occasum*; quàm ordine i[...] verso.

Cap. 2. PERIODUS, juxta Ciceron[...] est oratio in quodam quasi orbe i[...] clusa procurrens, quoad insistat [...] absoluta sententia.

Estque vel simplex, vel duoru[...] vel trium, vel summùm quatu[...] membrorum: qualis illa pro Cæcin[...] *Si quantum in agro, locisque desert[...] audacia potest; tantum in foro, atq;[...] judiciis, impudentia valeret: non min[...] in causa cederet Aul. Cæcina Sex. Æbu[...] impudentiæ; quàm tum in vi facien[...] cessit audaciæ.*

Periodi partes aliæ sunt major[...] quæ Græcis *κῶλα*, Latinis *membra* [...]cuntur: aliæ minores; quæ Græ[...] *κόμματα*, Latinis vocantur *incisa*.

Sed, contrà quàm apud Gra[...]

ma[...]

ticos fit, si comma fuerit longum, si septem syllabas excedat, colon minatur: & colon, si fuerit breve, si minus sit, quàm septem syllabam, commatis nomen accipit.

NUMERUS Ciceroni est modus idam orationis, qui è permistis & nfusis pedibus, & temporum, quis constant, aptâ ratione nascitur. Numerus hic diversus est à poëti-: à quo abhorret orator. Ac mulm observatur in principiis; minùs mediis; potissimum verò in claus. Cap. 3.

Adhibetur autem hic aurium juium; sed præstantium oratorum tione firmatum.

Atque ut negligentia, ita cura nis anxia vitanda est.

DE TRIPLICI CHARACTERE.

Quæ hactenus diximus, universè piciunt Elocutionem. Nunc viamus, ut ea variet pro materia dirsa. Cap. 4.

Est

Est enim triplex dicendi CHAR-
CTER: magnificus, sive sublim
humilis, sive tenuis; & medioc
sive æquabilis.

SUBLIME dicendi genus po
simùm locum habet in rebus m
gnis. Ut de Deo ac Repub. und
rebus heroicis, ac tragicis, præci
adhibetur.

Constat gravium, & sublimi
verborum amplâ atque ornatâ st
cturâ. Metaphoras petit à re
grandibus. Schemata adhibet ve
mentiora: ut exclamationes, pro
popœias, apostrophas.

Affectibus ciendis idoneum
Vitium ejus est, si *turgidum* sit
inflatum, vel insolentiâ horridum

Cap. 5. §. 1. Contrà HUMILE genus con
nit rebus tenuibus. Ac content
est verborum proprietate, metap
ris usitatis, item acumine, ac lep
Sententiarum schemata parciùs
surpat, abstinet amplificationib
insignioribus numeris, & peri
accuratioribus.

ræcipuè adhibetur in epiſtolis, liſputationibus philoſophicis.

Videndum autem, ne neglectu io fiat *jejunum*, & exſangue.

Genus MEDIUM, ſeu medio- , in rebus mediis uſurpatur. Eſt- humilius ſublimi; ſed ſublimius nili: eoque nec vehementiora illa emata amat; nec infimam ſequi- dicendi rationem. Cap. 5. §. 10.

Hic imprimis conveniunt paria ibus, contraria contrariis reddi- & caſus in exitu ſimiles; & hujus eris alia.

Vitium ejus eſt *fluctuans* & incer- n: quomodo vocatur, ſi nunc hu- e genus fugiens, nimis aſſurgat; nc, timidum atq; inflatum vitans, ni ſerpat.

lactenus de Elocutione. Supereſt trema Rhetorices pars: quæ eſt

DE
RONUNCIAITONE.

RONUNCIATIO, ſive ACTIO, eſt vocis geſtuumque Cap. 2.

pro

pro rebus, & verbis, apta conf
matio.

Ejus quasi fundamentum est M
MORIA: quâ res jam inventas,
positas, & exornatas, firmiter ani
comprehendimus.

Partes Pronunciationis sunt d
una vocem format; altera corp
motum. A priori munere hæc p
Pronunciatio; à posteriori, *Actio*
catur. Quarum tanta est vis in e
quentiâ; ut iis primas, secundas,
tertias, tribuerit Demosthenes.

FINIS.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

2

ORATOR CICERONIANUS FORENSIS:

L 1017.

sive

De usu Eloquentiæ Ciceronianæ in causis Forensibus hodiernis,

ENCHIRIDION.

ROTERODAMI,
Typis REGNERI LEERS,
MDCCV.